

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2013. december 25-én

Kezdő ének: 182. dicséret 1. verse

Főének: 315. dicséret mind a 7 verse

Igehirdetés előtti ének: 323. dicséret 4. verse

Textus: Máté evangéliuma 1. rész 20-21. verse: „Az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: »József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.«”

Kedves Testvéreim!

Sokféle képzetünk társul karácsonyhoz. Úgy gondoljuk, hogy akkor igazán szép és teljes az ünnep, ha esik a hó, és minden fehérré válik. A kép maga kifejez valamit a karácsonyból, hogy a megérkező Megváltóval minden hófehérré, tisztává válik, de a hó nem tartozéka a karácsonynak. A déli féltekén ilyenkor kezdődik a nyár, mégis lehet karácsonyt ünnepelni. Ugyanígy megjelenik a zöld szín is, az örökzöldben, a fenyőfákban. Ez a jelkép is kifejez valamit a karácsonyból, hogy az Örökkévaló belépett ebbe a világba, hogy el nem múló színt hozzon nekünk, de a zöld szín nem tartozéka a karácsonynak. Ezek a jelképek akkor érnek valamit a mi életünkben is, hogyha továbbvezetnek minket az üzenetre, hogy Jézus megszületett.

Vannak aztán fogalmaink is, amik már az ünnep lényegét fejezik ki. Amikor karácsony üzenetét egy szóban akarjuk megfogalmazni, akkor nagyon sok mindent felsorolhatunk. Ez az ünnep a lehajlásról szól, hiszen a Mindenható lehajolt és emberré lett. Itt az ajándékról van szó, hiszen az Örökkévaló megajándékozott minket saját magával. Beszélhetünk jelről, aki nem volt más, mint a Betlehemi Gyermeke, megemlíthetjük a csodát, hiszen Isten minden gátat áttörve emberré lett értünk. Olyan szavak, amik közelebb vezetnek minket ahhoz, hogy megértsük, mi is történt Betlehemben, az istállóban.

A ma hallott álomrészlet, amiben egy angyal szólítja meg Józsefet, egy újabb fogalmat helyez a szívünkbe. Ez a fogalom pedig a megszólítás. Karácsony a megszólítás ünnepe. Nincsenek olyan szereplők, akiket ne érintett volna meg valamilyen formában az Úristen. Kezdődik már Máriával, akinek Gábiel adja tudtára, hogy gyermeke fog születni. Angyal adja hírül a pásztoroknak Jézus születését, egy csillag mutatja meg a napkeleti bölcseknek a csodás eseményt. Mindegyik személy kap olyan megszólítást, amiben megérti Isten üzenetét. Józsefnek pedig álmában jelenik meg egy angyal, tolmácsolva a vívódó ember számára a megnyugtató gondolatokat.

Mit jelent a karácsonyi megszólítás? Először is azt, hogy név szerint szól mindenkire a Mindenható. Itt is így kezd: „József”. Amikor itt ülünk és megtöltjük a templompadokat, akkor lehet olyan érzésünk, hogy mi itt tömegben vagyunk. Gondolhatjuk azt is, hogy itt jó megbújni egy kicsit, úgysem tűnik fel senkinek, hogy itt vagyunk. Isten azonban nagyon jól látja az életünket. Tudja, hogy abban éppen mi zajlik. Láta József kérdéseit, látta gondolatait is. Tudta, hogy mit szeretne tenni, mi a szándéka jegyesével, Máriával. Olyan üzenetet ad, ami az ő kérdéseire ad választ.

Isten gazdagsága pedig abban van, hogy mindannyian megérthetjük a személyre szóló biztatást vagy erősítést. Isten gyülekezetet szólít meg, de nem tömegben gondolkodik. Most is megszólítja a karácsonyi gyülekezetet, de mindenkit abban személyesen keres. Keresi a megfáradtat, a csalódottakat, de keresi az igazán ünneplőket, az ujjongókat, mindazokat, akik vágnak Isten közelségére. Keres minket, hogy mi is meghalljuk a személyes üzenetet.

Miről szól tehát a karácsonyi megszólítás? Arról, hogy megérthetjük: Istennek konkrét terve van az életünkkel. József számára abban áll a megszólítás, hogy a Mindenható tudatosítja benne, részt kell vennie a Szentlélektől fogantatott gyermek felnevelésében. Konkrét feladat az, amit József megkap. József számára a feladat abban van, hogy álljon oda Mária mellé a nehéz helyzetben és vállalja az Isteni gyermekeket. Mondhatom úgy is, hogy a családban kap feladatot.

Ilyen feladata pedig mindnyájunknak van. Ismét csak mondom, hogy nem rejtőzhetünk el a tömegben, hiszen van olyan feladat, amit csak mi tudunk ellátni. A családjunkban, a szeretteink körében csak mi tudunk forgolódni, támpontot adni, segíteni, terelgetni. Karácsonykor egy kicsit jobban odafigyelünk a családra. Arra, hogy adjunk a szeretteinknek valami maradandó dolgot. Olyan érzéseket, amik feltöltik őket, olyan élményeket, amiket elvisznek magukkal akkor is, amikor mi már nem leszünk. Szeretnénk adni valami rendkívülit, ami minden körülmények között segít.

Kedves Ünneplő Gyülekezet! Minden karácsonykor hallhatjuk a rendkívüli üzenetet. Hallunk most is arról, hogy Isten mindent megtett értünk. Ha ezt továbbadjuk, akkor eleget tettünk annak, hogy maradandót adjunk a szeretteinknek. Ha minden karácsonykor együtt eljövünk a templomba, ha elolvassuk Jézus

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2013. december 25-én

születéstörténetét, ha minden karácsonykor éneklünk Krisztus megérkezéséről, ha az ünneplésünk arról szól, hogy mindenben Jézusra mutatunk, akkor megtettük azt, amivel Isten minket megbízott. Neki az a terve az életünkkel, hogy a családban, a házastársunk, a gyermekeink, unokáink körében adjuk tovább az évezredek óta megmaradó hírt: Jézus megszületett.

A Józsefet megszólító hang tehát felmutatja Isten tervét. Ugyanakkor ebben a megszólításban meglátjuk Isten hatalmát. Azt értette meg József a látomásban, hogy a gyermek a Szentlélektől fogantatott. Nem csak meghallotta, hanem megértette. Nem csupán magához vette Máriát, hanem fel is nevelte a gyermeket. Mondhatta volna József azt is, hogy Uram, ha Te akarod ezt a gyermeket, akkor gondoskodj róla itt a földön is. Azonban József megértette, hogy itt Istennek olyan csodájáról van szó, hogy minde-
nestül emberré akar lenni.

Emberré lenni úgy is, hogy a Messiást földi szülők neveljék fel. Emberré lenni úgy is, hogy akár hibákat elkövető édesapa és édesanya nevelje fel Isten Fiát. Emberré lenni annyira, hogy senkinek ne tűnjön fel, hogy itt valaki olyan jelent meg, aki mindenben különbözik a többi embertől. Amikor Jézus 12 éves volt, akkor szüleivel együtt elment Jeruzsálembe. Amikor pedig visszafelé indultak, akkor Jézus ott maradt a városban, a szülei pedig nem vették észre. Egy másik alkalommal Jézus hazament és olyan nagy sokaság gyűlt össze körülötte, hogy még enni sem tudtak emiatt. Amikor ezt meghallották a hozzátartozói, elindultak, hogy elfogják, mivel azt mondták, hogy magán kívül van. Isten vállalta azt a kockázatot, hogy Fia olyanok körében legyen, akik hibáznak, nem figyelnek oda. József megértette azt, hogy Isten hatalma éppen abban van, hogy emberi tényezők között is véghez tudja vinni akarátát.

Ez az, amit mi is megérthetünk. Karácsony megszólításában éppen az a csoda, hogy a mi emberi körülményeink között is halad előre a terv. Nem vész el abból semmi. Isten hatalma megjelenik a mi emberi ünneplésünkben is. Az Ő ereje ott van a mi küzdelmeinkben is. A Mindenható vállalja ma is azt a kockázatot, hogy a mi életünkbe adja az erejét, adja a szeretetét, annak ellenére, hogy nem vagyunk tökéletesek. Adja Isten önmagát, hogy a mi életünkben is haladjon előre a terv, hogy minél többen megismerjék az Ő nagy nevét.

Végül pedig a karácsonyi megszólítás Jézusra mutató. Azt mondja az angyal Józsefnek az álmában, hogy nevezd el Őt Jézusnak, ami azt jelenti: szabadító. Meghallhatta József, hogy a megszületendő gyermek küldetése egyetlen dologból áll majd, hogy megszabadítsa a népet bűneiből.

A legfontosabb számunkra is, amit meghallhatunk a megszólításban, hogy elérkezett a szabadítás. Nem az élet terhe az, ami minket meghatároz, hiszen megszabadított minket Isten Jézusban minden teher-
től. Nem a békétlenség az, ami az életünkben elsődleges, hanem a békesség, amit Jézus hozott el. Ha eddig nyomasztott is minket sok minden, ha úgy éreztük, hogy nehéz az élet, akkor most fellelegezhetünk, hiszen elnyertük a szabadítást Isten kegyelméből Jézus Krisztusban.

Erről a szabadulásról számolt be a XIX. század egyik legnagyobb hatású prédikátora Spurgeon is. Elmondta, hogy valószínűleg élete végéig sötétségben és kétségbeesésben élt volna, hogyha Isten nem avatkozik közbe. Egy vasárnap istentiszteletre tartott, amikor nagyon erős hóvihár kerekedett. A vihar elől egy mellékutcába fordult, ott pedig egy kis kápolnához érkezett. Az imaházban nem lehetett több mint tizenkét-tizenöt ember. A szolgálattelvő aznap nem érkezett meg, talán őt is a hóvihár akadályozta, ezért egy szikár, sovány megjelenésű férfi ment ki előre a pulpitushoz, hogy ígét hirdessen. Mintegy tíz perc prédikáció után a végéhez ért. Észrevette azonban az idegen fiatalembert, meglátta benne a sokféle kérdést, és akkor egyenesen ránézve így fejezte be az igehirdetést: „Fiatalember! Nézzél Jézus Krisztusra! Nem kell mást csinálnod – csak nézz Rá és élj!” Ettől a pár egyszerű szótól meglátta Spurgeon, hogy az élet senki mással nem lehet szabad, csak Jézus Krisztussal. Ezért hívják Őt így: Szabadító.

Halljuk hát meg ezen az ünnepnapon mi is Isten megszólítását. Vegyük észre, hogy Neki terve van az életünkkel, hogy meglássuk hatalmát és szabadítását. Nézzünk Jézusra minden napon úgy, ahogyan a karácsonyi énekkel énekeljük: „Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged!”

Amen!

Záró ének: 321. dicséret 7. verse